

Arrest

nr. 323 474 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 2004.

1.2. Verzoeker dient op 23 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 21 mei 2024 en 11 juli 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z.A.A., verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, tot de Tunni-clan te behoren, en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in Jamaame, Lower Juba, en hebt daar altijd gewoond tot u Somalië hebt

verlaten. Bij aankomst in België verklaarde u 16 jaar oud te zijn. Na een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd bleek u reeds meerderjarig te zijn.

Uw problemen begonnen in oktober 2021 toen u opnieuw naar de Koranschool ging. U was namelijk al eens afgestudeerd aan de Koranschool toen u twaalf was maar besloot opnieuw Koran te gaan studeren. Op korte tijd werd u verschillende keren aangesproken om u te proberen overtuigen om aan te sluiten bij Al Shabaab. Een eerste keer gebeurde dit na het gebed in de moskee door A.M., een lid van Al-Shabaab. Hij nam u apart en zei dat hij hoopte dat u op een dag bij Al Shabaab zou komen. Met een "insjallah" (als God het wil) maakt u een einde aan dit gesprek. Op de Koranschool werd u ook apart genomen door A., de assistent van de leraar, die u vertelde dat u training kon krijgen bij Al-Shabaab om een speciale techniek te leren. Daarmee zou u mentaal en fysiek in staat zijn om uw land, uw religie en uw volk te kunnen verdedigen. U herkende dit als het gewoonlijke rekruteringspraatje van Al Shabaab: dat men rekruten zou leren vechten bij leven en dan het paradijs beloofde na de dood. Om u niet uit te moeten spreken, antwoordde u dat het er een andere keer nog met A. over zou hebben. A. vroeg u om aan niemand te vertellen over dit gesprek. Niet veel later sprak A.M. u opnieuw aan in de moskee; dit gesprek verliep identiek aan het eerste.

Tot op dat punt had u met niemand gesproken over hoe Al-Shabaab u benaderde. Uw vader was op zijn werk in Kismayo en uw moeder heeft gezondheidsproblemen waardoor u haar niet bezorgd wilde maken. Maar nu bracht u haar toch op de hoogte. Vervolgens namen jullie contact op met uw vader, die zonder dat u het wist ook al een telefoontje had gekregen van Al-Shabaab. Ze eisten dat hij geld zou betalen of een wapen zou kopen, of anders zijn zoon naar hen moest sturen. Uw vader was in het geheim al plannen aan het smeden om te kunnen ontsnappen. Er werd afgesproken dat u, uw moeder en uw broer met een excuus zouden vertrekken uit Al-Shabaabgebied en naar jullie vader in Kismayo zouden gaan. Jullie verbleven daar bij een oom.

Drie dagen later was iedereen naar het avondgebed vertrokken terwijl u in de winkel van uw oom nog een klant moest helpen. Eens u de winkel had gesloten liep u alleen in een straat toen er plots twee mannen achter u aan kwamen. Ze richtten een pistool op u en dwongen u om in een auto te stappen. U werd geblinddoekt en kreeg te horen dat uw ontvoerders behoorden tot Al-Shabaab. U werd samen met twee andere jongens opgesloten in een gevangenis in Jilib. Daar werd u uitgehongerd en mishandeld. Op een zekere avond was er een dronestrike. Als reactie daarop vluchtten de strijders van Al-Shabaab weg. Gevangenen uit een andere cel wisten zich te bevrijden en openden ook jullie deur. Het bleek te gaan om soldaten van het regeringsleger. Zij vonden het te gevaarlijk om bij elkaar te blijven. Jullie trokken daarom naar de tante van een medegevangene. Daar belde u uw vader, die een betaling uitvoerde zodat u mee uit Al-Shabaabgebied zou worden gesmokkeld.

In Mogadishu kon u dan terecht bij een smokkelaar, die voor u een vals paspoort maakte waarmee u naar Turkije kon reizen. Op 15 november 2021 verliet u Somalië. Toen u in Turkije was, vernam u van uw moeder dat uw vader en uw broer hadden geprobeerd om weg te vluchten en door Al-Shabaab waren opgepakt. Al-Shabaab liet weten dat ze slechts zouden worden vrijgelaten indien u aan hen wordt uitgeleverd. Sindsdien is er geen nieuws meer van hen. Vanuit Turkije stak u over naar Italië, waar op 23 december 2021 uw vingerafdrukken werden genomen. Op 08 februari 2022 vertrok u uit het opvangcentrum daar en u reisde via Frankrijk naar België, waar u toekwam op 22 februari 2022. Op 23 februari 2022 diende u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer dat u door Al-Shabaab zou worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (tijdens uw registratie op 23 februari 2022) aangaf geboren te zijn op 29 december 2005. U verklaarde uzelf dus op dat moment 16 jaar oud. Overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, die hebben aangetoond dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, **kunt u niet worden beschouwd als minderjarige**. Het medisch onderzoek d.d. 03 maart 2022 concludeerde immers dat uw leeftijd werd bepaald op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. **De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate**. Uw leeftijd is immers een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden.

2. **U maakt de door u beweerde gedwongen rekrutering door Al-Shabaab niet aannemelijk**. Deze zou nochtans aan de wortel liggen van al uw beweerde problemen. Hoewel het CGVS niet ontkent dat Al-Shabaab mensen onder dwang rekruteert, is dit niet de gebruikelijke rekruteringsstrategie. Al-Shabaab geeft namelijk de voorkeur aan rekrutering via sociale druk van de familie of clan, propaganda, indoctrinatie en financiële beloningen, wat meer loyale en betrouwbare strijders oplevert dan bij gedwongen rekrutering. U bevestigt dit eigenlijk ook wanneer u stelt dat Al-Shabaab probeert om jongeren te overtuigen (CGVS 2, p.4) of te brainwashen (CGVS 1, p.9). U kent wel mensen uit uw wijk die bij Al-Shabaab gingen, maar weet niet of daar sprake was van enige dwang (CGVS 2, p.4) en kan geen enkel ander voorbeeld noemen van iemand die uit Jamaame moest wegvluchten om onder dergelijke druk uit te komen (CGVS 2, p.10). Rekrutering onder dwang gebeurt vaak in bepaalde omstandigheden (bv. wanneer er een gebrek is aan strijders) en vooral in gebieden die volledig gecontroleerd worden door Al-Shabaab. Hierbij vormen adolescenten de belangrijkste doelgroep (zie informatie in het administratieve dossier).

Gevraagd hoe men in uw geval tewerk ging, verwijst u dan weer naar een telefoontje dat uw vader kreeg, en waarin werd duidelijk gemaakt dat hij geld moest betalen of zijn zoon moest afgeven (CGVS 2, p.4). Dat is een volstrekt andere context dan diegene die u eerder schetste. Gevraagd of deze manier dan ook gebruikelijk was waar u woonde, bevestigt u dat (CGVS 2, p.5). Het komt weinig realistisch voor dat u tegelijk een context schetst waarin dwang nauwelijks voorkomt, om dan meteen het tegenovergestelde te beweren en te stellen dat dwang heel gangbaar was.

Daarbij komt ook nog eens dat Al-Shabaab voordien blijkbaar nooit enige belangstelling voor u toonde. Hoewel u heel uw leven hebt doorgebracht in Jamaame (CGVS 1, p.4) en daar naar de Koranschool bent geweest toen u nog jong en beïnvloedbaar was (CGVS 1, p.5), werd u in oktober 2021 voor het eerst en het laatst aangesproken over waarom u bij Al-Shabaab zou moeten gaan (CGVS 2, p.7). Volgens u is er geen speciale reden te bedenken waarom men u toen plots heeft aangesproken (CGVS 2, p.8,10) en evenmin heeft u weet van omstandigheden die zouden maken dat Al-Shabaab dringend nood had aan rekruten (CGVS 2, p.10). U bent ook niet op de hoogte van anderen die aan dezelfde Koranschool werden gerekruteerd (CGVS 2, p.7). Het is dan ook weinig plausibel dat uw individuele belevenissen zo sterk afwijken van de algemene context.

Dat de door u geschetste rekrutering niet aannemelijk is, blijkt overigens ook uit uw inconsistente verklaringen.

Bij DVZ zei u immers nog dat u "en andere jongens" op straat werden aangesproken om bij Al-Shabaab te gaan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit leunt sterk aan bij de versie die u geeft tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, wanneer u zegt dat "leden van Al Shabaab ons [begonnen] aan te spreken op de weg" (CGVS 1, p.9). Wanneer u in detail wordt gevraagd over de keren dat dit gebeurde geeft u evenwel een ander relaas: u stelt dat u alleen was op de koranschool toen men probeerde overtuigen (CGVS 2, p.6) en ook nog eens "misschien twee of drie" keer (CGVS 2, p.7) door een lid van Al-Shabaab bent aangesproken in de moskee, zonder andere mensen in de buurt (CGV 2, p.8). Zoals reeds vermeld zegt u dan ook geen weet te hebben van andere jongeren met wie hetzelfde gebeurde. U bent geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en beweert dat u nog altijd hetzelfde zegt (CGVS 2, p.19).

3. Verder kan het **gebrek aan reactie** op deze beweerde gebeurtenissen niet overtuigen. Volgens u is het dus gewoon dat Al Shabaab plots jongeren opeist in uw gemeenschap als ze dat willen (CGVS 2, p.5). Uw vader werkte tot een week aaneensluitend in Kismayo waar jullie familie hebben wonen (CGVS 1, p.6,7; CGVS 2, p.19) en waar de overheid aan de macht was (CGVS 1, p.14) en jullie dachten dat Al-Shabaab geen acute bedreiging was (CGVS 2, p.13). Uw vader beschouwde Al-Shabaab als terroristen en was op geen enkele manier bereid om met hen samen te werken (CGVS 2, p.18). In die omstandigheden is het al zeer onlogisch dat hij zijn familie onder controle van Al-Shabaab zou laten wonen, goed wetende dat er op elk ogenblik geld of rekruten kunnen worden opgeëist. Dat is ook opgemerkt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Uw uitleg dat er maar twee dagen zaten tussen zijn vertrek naar Kismayo en het telefoontje van uw moeder

dat men u probeerde rekruteren (CGVS 2, p.18) is compleet naast de kwestie. Toen Al-Shabaab ook echt eisen begon te stellen, bracht uw vader jullie niet op de hoogte van dit gevaar (CGVS 2, p.5). Toen u zelf werd aangesproken in de moskee en vervolgens op de Koranschool nam u dat "niet ernstig" en verwittigde u al evenmin uw vader (CGVS 2, p.8,9). Uw vader begon wel onmiddellijk met het voorbereiden van jullie vlucht uit het land (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.5) maar toch bent u nooit iets te weten gekomen over hoe en wanneer dit dan wel zou plaatsvinden (CGVS 2, p.5,6,10,11). Vreemd genoeg heeft uw vader ook niet geprobeerd om tijd te kopen door toe te geven aan de eisen van Al-Shabaab. Uit beschikbare informatie blijkt dat de gangbare prijs voor een geweer ongeveer 50 à 100 dollar bedraagt (zie blauwe map). Volgens u was uw vader perfect in staat en bereid om onmiddellijk 50 euro (circa 60 dollar in 2021) te betalen om u te helpen ontsnappen (CGVS 2, p.15). Nadien regelde hij trouwens nog eens 4000 dollar voor de smokkelaar (CGVS 2, p.16,17). Het is op dat punt dat u als uitleg geeft dat uw vader op geen enkele manier steun wilde geven aan terroristen (CGVS 2, p.18). Hoewel jullie heel uw leven in Jamaame woonden en uw moeder daar een winkel uitbaatte (CGVS 1, p.5) hebben jullie nooit enige vorm van belasting moeten betalen aan Al-Shabaab (CGVS 2, p.19). Dat laat zich ook moeilijk rijmen met de beschikbare informatie dat Al-Shabaab een zeer performant belastingstelsel runt (zie blauwe map) en dat zakawat volgens u geldt voor alle zakenmensen (CGVS 1, p.16).

Samen met uw moeder en broer konden jullie naar overheidsgebied vluchten door een smoesje te vertellen aan het checkpoint van Al-Shabaab (CGVS 2, p.10). Uw vader werd vervolgens opnieuw door hen opgebeld, waardoor u wist dat jullie verdwijning was opgemerkt en Al-Shabaab naar u op zoek was (CGVS 2, p.11), een gebeurtenis die u nochtans niet hebt vermeld tijdens uw vrij relaas (CGVS 1, p.9). Voor zover u weet is uw oom in Jamaame nooit aangesproken door Al-Shabaab (CGVS 2, p.20) terwijl dat een voor de hand liggende eerste stap zou zijn om u terug te vinden. Vervolgens zou Al-Shabaab twee gewapende mannen naar Kismayo gestuurd hebben die u ontvoerden naar Jilib (CGVS 1, p.9-10). Opnieuw lijkt het weinig plausibel dat zij ineens zo doortastend tewerk zouden gaan om u te pakken te krijgen, terwijl Al-Shabaab voordien nooit enige interesse voor u had. Het valt ook niet in te zien, noch heldert u op, welke redenen zij zouden hebben voor uw ontvoering. Ze stuurden uw vader een bericht dat hij wel zou zien wat er met u zou gebeuren (CGVS 2, p.14), opnieuw iets dat u pas laat toevoegt aan uw relaas (CGVS 1, p.10) en zeiden tegen u dat ze aan het wachten waren op toestemming om u te doden (CGVS 2, p.13). Er werden met andere woorden geen eisen gesteld aan u of uw familie, en er was dus ook geen reden om u te ontvoeren uit overheidsgebied en dagenlang gevangen te houden. Hoewel u nog altijd contact hebt met uw moeder (CGVS 1, p.8) kan u wederom niets vertellen over hoe uw familie reageerde op uw ontvoering (CGVS 2, p.13,14), wat getuigt van een opmerkelijke desinteresse in de beweerde problemen van uw familie.

4. In het licht van al het bovenstaande moet tenslotte nog worden opgemerkt dat uw uiteindelijke ontsnapping van Al-Shabaab ook bestaat uit **tal van toevalligheden en onwaarschijnlijkheden**. Een dronestrike in de omgeving, maar niet op de gevangenis zelf, zou ertoe geleid hebben dat alle strijders waren gevlucht uit de omgeving (CGVS 2, p.15), nochtans de de facto hoofdstad van Al-Shabaab (zie blauwe map). U weet niet hoe het komt dat de andere gevangenen konden ontsnappen zodat ze de deur voor jullie konden openen (CGVS 2, p.14,15), wist dan te vluchten van de gevangenis zonder opgemerkt te worden, kon u terecht bij de tante van een medegevangene, belde daar naar uw vader die zijn gsm ondertussen weer had aangezet en die onmiddellijk een betaling van 50 euro kon regelen, en zou vervolgens met een vermomming via een sluiproute zijn weggekomen (CGVS 1, p.10; CGVS 2, p.14-16).

5. Aangezien aan deze beweerde gebeurtenissen geen geloof wordt gehecht, zijn de ontvoering van uw vader en broer die eruit zouden voortgevloeid zijn evenmin geloofwaardig. Daarbij moet ook worden aangestipt dat u over dit incident ook helemaal niets concreet kan vertellen (CGVS 2, p.16) en dat u nogmaals uw relaas verder uitbreidt met een telefoontje van Al-Shabaab naar uw moeder waarin hun vrijlating werd gekoppeld aan uw overgave (CGVS 2, p.18,19) dat u nooit eerder ter sprake bracht. U zou dit alles in Turkije te weten gekomen zijn (CGVS 2, p.17). Bij DVZ verklaarde u nochtans dat uw moeder, vader, en broer allemaal in Kismayo wonen (Verklaring DVZ, p.7,9).

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met Al-Shabaab.

6. U stelde tot slot nog dat u omwille van uw clan gediscrimineerd werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7; CGVS1, p.16; CGVS 2, p.20,21). Gevraagd om dit te concretiseren beperkte u zich tot de boodschap dat u tot een kleine clan behoort, en beledigd en gediscrimineerd werd door andere clans zonder evenwel ook maar enigszins in concreto ernstige feiten te vermelden. Uit de beschikbare informatie (zie bv. de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023>) kan niet blijken dat het risico om slachtoffer te worden van bepaalde feiten dermate hoog is dat u enkel ingevolge het feit dat u lid zou zijn van de minderheidsclan Tunni en ingevolge uw aanwezigheid in Somalië, zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden

afgeleid dat er sprake is van een systematische vervolging van leden van deze minderheidsclan, noch dat leden van de minderheidsclan Tunni dermate gediscrimineerd worden dat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Een discriminerende of minachtende bejegening op zich houdt geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U dient de vrees voor vervolging en/of reëel risico op ernstige schade omwille van het behoren tot een minderheidsclan dan ook in concreto aannemelijk te maken. U toont niet concreet aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer naar Somalië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, noch dat u hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet. Het volstaat niet om te verwijzen naar louter algemene informatie met betrekking tot de situatie in een bepaald land of regio van herkomst. U dient de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken hetgeen u niet deed.

Tot slot getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat op 23 december 2021 uw vingerafdrukken werden in Italië, waar u verbleef in een opvangcentrum voor minderjarigen tot u op 08 februari 2022. U was dus al minstens twee maanden lang in Europa toen u op 23 februari 2022 in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba te worden beoordeeld.

Lower Juba wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Juba een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Juba is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Juba is de meest zuidelijk gelegen regio in Somalië en vormt samen met Gedo en Middle Juba de deelstaat Jubaland. Het deelt een internationale grens met Kenia in het westen. De belangrijkste actoren in de regio zijn de deelstaatregering van Jubaland, al-Shabaab en clanleiders en milities. De stad Kismayo in Lower Juba is de de facto zetel van de regering van Jubaland. Naast Kismayo vallen ook verschillende andere steden in de regio, zoals Afmadow en Doble, onder de controle van de staat Jubaland. Al-Shabaab controleert of beïnvloedt het grootste deel van het hinterland van Lower Juba.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Lower Juba geschat op 1.038.602 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 227 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (157). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige regionale, nationale en internationale strijdkrachten. ACLED registreert ook antiterreuroperaties tegen al-Shabaab door de verschillende Somalische en Jubalandse veiligheidsdiensten. In de categorie explosions/ remote violence telt ACLED 61 incidenten, waarbij al-Shabaab vooral IED-aanslagen pleegt, maar ook granaat- en morteraanvallen grotendeels gericht tegen de in de regio actieve veiligheidsdiensten. Bij sommige incidenten zijn burgers het slachtoffer. Verder noteert ACLED onder dit type van geweld ook luchtaanvallen door verschillende veiligheidsdiensten tegen AS-doelwitten. Bij incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) is al-Shabaab in 7 van de 9 incidenten de actor. Het gaat om ontvoeringen van clanouderen, de executie in het openbaar van twee mensen verdacht van spionage, het publiek bestraffen van een door een AS-sharia gerechtshof veroordeelde man met 100 zweepslagen en het beschieten van hulpverleners aan een voedselbedeling. ACLED noteert in totaal 625 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Juba door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder de categorie battles met 465 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten van de aanwezige veiligheidsdiensten en AS-strijders. In de verslagperiode klasseert ACLED 22 incidenten onder de noemer civilian targeting met 7 burgerdoden in de categorie explosions/remote violence en 6 burgerdoden in de categorie violence against civilians. Bijna alle intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid, droogte en overstromingen, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Juba in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Juba een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen. Vervolgens geeft hij een overzicht van zijn profiel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de toekenning van de vluchtelingenstatus vanwege zijn problemen met Al-Shabaab. Hij gaat in op de kwalificatie van zijn vrees.

Vervolgens gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker gaat uitgebreid in op de leeftijdsbepaling, waarvan hij de betrouwbaarheid in twijfel trekt. Hij gaat in op de rekruteringspoging door

Al-Shabaab en stelt dat er verschillende manieren zijn waarop zij nieuwe strijders rekruteren. Hij benadrukt dat hij een adolescent was, dat er elementen van dwang waren, tezamen met indoctrinatie en dat dit overeenstemt met de landeninformatie. Hij geeft redenen waarom Al-Shabaab niet eerder interesse in hem toonde. Hij gaat in op de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de manier waarop hij door Al-Shabaab werd benaderd en tracht deze uit te klaren. Verzoeker legt uit waarom zijn vader elders werkte en zijn gezin verder liet wonen in Al-Shabaab gecontroleerd gebied. Hij gaat in op de redenen waarom zijn vader geen tijd wilde winnen. Hij benadrukt zijn ontvoering en opsluiting en gaat in op de omstandigheden hierrond. Hij gaat in op de ontvoering van zijn broer en vader, na zijn vertrek uit Somalië. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn clanaffiliatie en de door hem gevreesde discriminatie. Hij stelt verder dat de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie onvoldoende is om te ondersteunen dat er geen vrees of risico's verbonden zijn aan zijn clanaffiliatie.

Verzoeker zet uiteen waarom hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen, die hij doorkruiste.

Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel, waarvan hij stelt dat het aan hem dient te worden toegekend. Tevens betoogt hij dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië. Hij verschaft een theoretische uiteenzetting en gaat in op het arrest "Elgafaji" van het Hof van Justitie. Verzoeker beprekt vervolgens de veiligheidssituatie in Somalië in het algemeen, evenals in Lower Juba en Mogadishu. Verzoeker stelt dat het meest logische is dat hij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, waarbij de landeninformatie vaststelt dat Mogadishu niet automatisch een goed vestigingsalternatief is. Hij gaat vervolgens in op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en bespreekt uitvoering de humanitaire precarie situatie in Somalië.

Verzoeker concludeert als volgt:

"Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft de problemen van verzoeker met Al-Shabaab. De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verdere onderzoek van zijn problemen met Al-Shabaab. 34 De verzoekende partij is echter van mening dat zijn verklaringen moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Rekening houden met de veiligheids- en humanitaire situatie in Somalië, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen."

2.2. Verzoeker voegt in de inventaris der stukken raadpleegbare hyperlinks toe van de door hem gehanteerde landeninformatie.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de

motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten nadat hij ontsnapte aan een poging tot gedwongen rekrutering door Al-Shabaab. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) uit een leeftijdstest is gebleken dat verzoeker, die verklaarde zestien jaar te zijn, niet kan worden beschouwd als een minderjarige en dat zijn leeftijd werd bepaald op 20, 8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar;

(b) verzoeker de gedwongen rekrutering door Al-Shabaab niet aannemelijk maakt, waarbij (i) de commissaris-generaal niet ontkent dat Al-Shabaab mensen onder dwang rekruteert, maar dat dit voornamelijk in bepaalde omstandigheden of gebieden gebeurt; (ii) verzoeker zelf aangeeft dat Al-Shabaab mensen probeert te overtuigen of te brainwashen; (iii) verzoeker niet kan aangeven of er nog andere mensen gedwongen werden gerekruteerd in zijn wijk; (iv) verzoeker, met zijn verwijzing naar het telefoontje naar zijn vader dat hij ofwel geld moest betalen ofwel zijn zoon moest afgeven, een andere context verstrekt dan diegene die hij eerder schetste; (v) Al-Shabaab nooit eerder belangstelling in verzoeker vertoonde, niettegenstaande dat hij reeds naar de Koranschool ging toen hij nog jong en beïnvloedbaar was; (vi) verzoeker geen weet heeft waarom hij plots werd aangesproken en of Al-Shabaab dringend nood had aan rekruten, evenals of er nog anderen aan dezelfde Koranschool werden gerekruteerd;

(c) er sprake is van tegenstrijdige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS, omtrent de benadering door Al-Shabaab;

(d) het gebrek aan reactie op de beweerde gebeurtenissen niet kan overtuigen, waarbij (i) het onlogisch is dat verzoeker zijn familie onder controle van Al-Shabaab zou laten wonen, wetende dat er op elk ogenblik geld of rekruten kunnen worden opgeëist en verzoekers vader werkte in Kismayo, waar de overheid aan de macht was, en er familie heeft wonen; (ii) verzoekers vader hem niet op de hoogte bracht toen Al-Shabaab ook echt eisen begon te stellen; (iii) verzoeker op zijn beurt evenmin zijn vader verwittigde toen hij werd aangesproken in de moskee en op de Koranschool; (iv) verzoekers vader niet getracht heeft tijd te kopen door toe te geven aan de eisen van Al-Shabaab;

(e) verzoeker woonde heel zijn leven in Jamaame en zijn moeder baatte een winkel uit, maar toch hebben zij nooit zakawat moeten betalen aan Al-Shabaab;

(f) het weinig plausibel is dat Al-Shabaab plots zo doortastend te werk zou gaan om verzoeker te pakken te krijgen, waarbij zij twee gewapende mannen naar Kismayo stuurden om verzoeker te ontvoeren naar Jilib, terwijl zij voordien nooit enige interesse in verzoeker hadden getoond;

(g) verzoeker niet kan uitleggen welke reden Al-Shabaab zou hebben gehad voor de ontvoering, waarbij zij geen eisen stelden aan verzoeker of zijn familie en er dus ook geen reden was om hem te ontvoeren uit overheidsgebied en dagenlang gevangen te houden;

(h) verzoekers uiteindelijke ontsnapping van Al-Shabaab bestaat uit tal van toevalligheden en onwaarschijnlijkheden, waarbij (i) het niet aannemelijk is dat een dronestrike in de omgeving van de gevangenis ertoe zou leiden dat alle strijders waren gevlucht uit de omgeving, nochtans de *de facto* hoofdstad van Al-Shabaab en (ii) verzoeker niet kan uitleggen hoe de andere gevangenen konden ontsnappen, waarna verzoeker wist te vluchten zonder opgemerkt te worden, terechtkon bij een tante van een medegevangene, zijn vader kon bereiken die intussen zijn gsm weer had aangezet en die onmiddellijk een betaling kon regelen en onmiddellijk met een vermomming via een sluiproute kon weggelopen;

(i) de bovenstaande ongeloofwaardigheden maken dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van verzoekers vader en broer, waarbij verzoeker over dit incident tevens niets concreet kan vertellen en verzoeker slechts bij zijn tweede persoonlijk onderhoud melding maakte van een telefoontje van Al-Shabaab naar zijn moeder waarin hun vrijlating werd gekoppeld aan verzoekers overgave;

(j) verzoeker in gebreke blijft concreet aan te tonen dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Somalië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, noch dat hij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, omwille van het behoren tot de minderheidsclan Tunni.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.4. Wat betreft de vaststellingen inzake verzoekers leeftijd, wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie op 3 maart 2022 een leeftijdsonderzoek heeft verricht, waarbij verzoekers werkelijke leeftijd werd geschat op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 18,3 jaar oud was (zie, AD CGVS, “beslissing Dienst Voogdij”). Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft, komt het niet aan de Raad toe om zich uit te spreken over een beslissing van leeftijdsbepaling. De door de Dienst Voogdij vastgestelde leeftijd staat dan ook vast voor de Raad. Evenwel rekening houdend met de Somalische context, waar er geen officiële geboorteregisters zijn, en het relatief beperkt verschil in de voorgehouden leeftijd en de minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek, acht de Raad de door verzoeker opgegeven leeftijd evenwel geen element dat de gehele geloofwaardigheid van zijn zaak ondermijnt.

4.1.5. Waar verzoeker de aandacht vestigt op zijn profiel en stelt dat (i) hij slechts een beperkte opleiding kreeg via de Koranschool; (ii) hij altijd in zijn dorp heeft gewoond; (iii) leden van Al-Shabaab nog steeds in zijn dorp aanwezig zijn; (iv) hij Somalië verliet in november 2021, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aan te tonen op welke wijze dit profiel afbreuk zou doen aan de beoordeling van de commissaris-generaal of hier een nieuw licht op zou doen schijnen. Waar verzoeker stelt dat van iemand met zijn profiel niet dezelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde verklaringen kan worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was, merkt de Raad op dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een laaggeschoolde jongvolwassene te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de *protection officer* ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Hij bleek ook in staat om op deze vragen te antwoorden.

4.1.6. Verzoeker betoogt dat de door hem beschreven werkwijze van Al-Shabaab wel degelijk overeenstemt met de beschikbare landeninformatie omtrent rekrutering door deze groepering. Hij geeft aan dat er sprake was van indoctrinatie in de Koranschool, evenals rekrutering via familiebanden, doordat zijn vader werd aangesproken. Tevens was hij een adolescent, wat overeenstemt met de voornaamste doelgroep van Al-Shabaab.

4.1.7. Wat betreft het risico op rekrutering voor kinderen en jongeren, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat kinderen en jongeren inderdaad de voornaamste doelgroep voor nieuwe rekruten voor Al-Shabaab vormen, waarbij de groepering zich voornamelijk richt tot jongemannen tussen twaalf en vierentwintig jaar oud. Al-Shabaab rekruteert hierbij zowel in gebieden die onder hun controle staan als gebieden buiten hun controle (zie EUAA, “Somalia: Defection, desertion and disengagement from Al-Shabaab”, februari 2023, p. 52). Rekrutering door Al-Shabaab betreft verder een complex gegeven, dat kan variëren naar gelang de locatie, het individu en de specifieke noden op een bepaald moment, waarbij in de landeninformatie kan worden gelezen dat rekrutering door Al-Shabaab moet worden gezien als een continuüm tussen vrijwillige en gedwongen processen, waarbij indoctrinatie, het benutten van grieven en frustraties van bepaalde clans ten opzichte van de dominante clans, gedwongen aansluiting en financiële vooruitzichten gebruikelijke rekruteringsstrategieën van Al-Shabaab uitmaken (zie o.a. EAUU, “Country Guidance Somalië”, augustus 2023, p. 87 ev., EUAA, “Somalia: Targeting of individuals”, september 2021, p. 17 ev.). Specifiek wat betreft kinderen en jongeren, wordt melding gemaakt van ontvoeringen en gedwongen rekrutering van kinderen, ten gevolge van territoriale verliezen door Al-Shabaab. Al-Shabaab richt zich tevens tot de dorpsoudsten, leerkrachten in Islamitische scholen en gemeenschappen in rurale gebieden om kinderen, beginnende van acht jaar, aan hen af te leveren, waarbij een weigering wordt bestraft met aanvallen en arrestaties (EUAA, “Somalia: Targeting of individuals”,

september 2021, p. 17 ev.). Tevens worden gemeenschappen geviseerd die worden gepercipieerd als pro-overheid, waarbij kinderen rechtstreeks van hun families worden weggenomen (zie UN Security Council, "Report of the Panel of Experts on Somalia", S/2020/949, 28 September 2020, par. 139). Sommige families dwingen hun zonen om te vechten voor Al-Shabaab. Tevens heeft Al-Shabaab diverse grote madrassas opgezet in gebieden onder hun controle, met als doel jonge kinderen te indoctrineren. Een groot deel van de rekruten heeft onderwijs in Al-Shabaab gecontroleerde scholen ondergaan, teneinde hun loyaliteit aan de groepering te vergroten (EUAA, "Somalia: Targeting of individuals", september 2021, p. 17 ev.).

4.1.8. Hoewel gedwongen rekrutering aldus wel degelijk voorkomt bij adolescenten, dient te worden vastgesteld dat er geen sprake is van een systematische (gedwongen) rekrutering van adolescenten door Al-Shabaab. Een individualiseringsvereiste blijft hier van toepassing; het risico moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker hiertoe *in casu* in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhouden geen gewag heeft gemaakt van territoriale verliezen van Al-Shabaab, die een nood aan bijkomende rekruten met zich meebrachten. Evenmin heeft verzoeker melding gemaakt van grootschalige opvoedingen door Al-Shabaab, waarbij zij zich richtten tot de dorpsoudsten, leerkrachten in Islamitische scholen of verzoekers gemeenschap om een groep kinderen aan hen af te leveren. Er blijkt ook niet dat verzoekers gemeenschap werd gepercipieerd als pro-overheid. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij – na te zijn afgestudeerd van de Koranschool en op het moment dat hij de "revisie van de Koran" deed – eenmaal door een assistent van de leerkracht werd aangesproken om te trachten hem te overtuigen (zie NPO 2, p. 6-7), doch er blijkt niet dat verzoeker naar een school ging waar de leerkrachten langdurig werden aangespoord om Al-Shabaab's curriculum te doceren. Het ging volgens verzoekers verklaringen om een eenmalig gesprek, waarbij de assistent ook niet klassikaal inging op het curriculum van Al-Shabaab, doch slechts verzoeker aansprak wanneer niemand in de buurt was (zie NPO 2, p. 6). Verder verklaarde verzoeker dat een lid van Al-Shabaab hem tweemaal aansprak, waarbij hij de hoop uitte dat verzoeker zich bij de groepering zou aansluiten. Het Al-Shabaab lid sprak enkel tegen hem, de andere aanwezige mensen waren niet dichtbij (zie NPO 2, p. 6-9). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij – naast het gesprek met de assistent van de leerkracht – tezamen met anderen op de weg werd aangesproken door leden van Al-Shabaab, om lid te worden (zie NPO 1, p. 9). Verzoeker verklaarde verder dat zijn vader werd gebeld door Al-Shabaab, met de opdracht ofwel geld te geven ofwel verzoeker af te staan, wat volgens zijn verklaringen een algemeen bekende praktijk in Jamaame was (zie NPO 2, p. 5). Niettegenstaande de complexe aard van de rekruteringsmethoden van Al-Shabaab, die kunnen variëren, stemt de door verzoeker geschetste rekruteringsmethode van Al-Shabaab in zijn geval niet meteen overeen met de beschikbare landeninformatie. Bovendien wijken verzoekers verklaringen tussen zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud ook enigszins af, met name met betrekking tot de gesprekken door een lid van Al-Shabaab aan de moskee, dan wel een gesprek door meerdere leden van Al-Shabaab aan een groep ("ons") op de weg. Zoals de commissaris-generaal tevens terecht aangaf, stelde verzoeker bij de DVZ tevens dat hij op straat, samen met andere jongens, werd aangesproken door Al-Shabaab (zie AD, "vragenlijst CGVS", p. 2). Door louter te volharden in de werkwijze van Al-Shabaab, te stellen dat deze wel degelijk overeenstemt met de beschikbare landeninformatie en aan te geven dat hij zowel alleen in de Koranschool als tezamen met vrienden op straat werd benaderd, kan hij de bovenstaande vaststellingen niet uitklaren of hier een nieuw licht op werpen.

4.1.9. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: " *Verder kan het gebrek aan reactie op deze beweerde gebeurtenissen niet overtuigen. Volgens u is het dus gewoon dat Al Shabaab plots jongeren opeist in uw gemeenschap als ze dat willen (CGVS 2, p.5). Uw vader werkte tot een week aaneensluitend in Kismayo waar jullie familie hebben wonen (CGVS 1, p.6,7; CGVS 2, p.19) en waar de overheid aan de macht was (CGVS 1, p.14) en jullie dachten dat Al-Shabaab geen acute bedreiging was (CGVS 2, p.13). Uw vader beschouwde Al-Shabaab als terroristen en was op geen enkele manier bereid om met hen samen te werken (CGVS 2, p.18). In die omstandigheden is het al zeer onlogisch dat hij zijn familie onder controle van Al-Shabaab zou laten wonen, goed wetende dat er op elk ogenblik geld of rekruten kunnen worden opgeëist. Dat is ook opgemerkt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Uw uitleg dat er maar twee dagen zaten tussen zijn vertrek naar Kismayo en het telefoontje van uw moeder dat men u probeerde rekruteren (CGVS 2, p.18) is compleet naast de kwestie. Toen Al-Shabaab ook echt eisen begon te stellen, bracht uw vader jullie niet op de hoogte van dit gevaar (CGVS 2, p.5). Toen u zelf werd aangesproken in de moskee en vervolgens op de Koranschool nam u dat "niet ernstig" en verwittigde u al evenmin uw vader (CGVS 2, p.8,9). Uw vader begon wel onmiddellijk met het voorbereiden van jullie vlucht uit het land (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.5) maar toch bent u nooit iets te weten gekomen over hoe en wanneer dit dan wel zou plaatsvinden (CGVS 2, p.5,6,10,11). Vreemd genoeg heeft uw vader ook niet geprobeerd om tijd te kopen door toe te geven aan de eisen van Al-Shabaab. Uit beschikbare informatie blijkt dat de gangbare prijs voor een geweer ongeveer 50 à 100 dollar bedraagt (zie blauwe map). Volgens u was uw vader perfect in staat en bereid om onmiddellijk 50 euro (circa 60 dollar in 2021) te betalen om u te helpen ontsnappen (CGVS 2, p.15). Nadien regelde hij trouwens nog eens 4000 dollar voor de smokkelaar (CGVS 2, p.16,17). Het is op dat punt dat u als uitleg geeft dat uw vader op geen enkele manier steun wilde geven aan terroristen (CGVS 2, p.18). Hoewel jullie heel uw leven in Jamaame woonden en uw moeder daar een winkel uitbaatte (CGVS*

1, p.5) hebben jullie nooit enige vorm van belasting moeten betalen aan AlShabaab (CGVS 2, p.19). Dat laat zich ook moeilijk rijmen met de beschikbare informatie dat Al Shabaab een zeer performant belastingstelsel runt (zie blauwe map) en dat zakawat volgens u geldt voor alle zakenmensen (CGVS 1, p.16)."

Verzoeker stelt dat het niet zomaar mogelijk was om heel het gezin naar Kismayo te verhuizen, omdat dit enerzijds veel geld zou kosten en anderzijds zou het gevaarlijk zijn om heel het gezin te verhuizen vanwege de controleposten van Al-Shabaab. In deze wijst de Raad er echter op dat verzoekers vader niet enkel werkte in Kismayo, er woonde tevens familie van verzoeker daar. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker en zijn gezin niet tijdelijk ondersteuning zouden kunnen krijgen van deze familie. Bovendien stelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekers vader op korte tijd erin slaagde een aanzienlijk geldbedrag bij elkaar te krijgen voor de vlucht van verzoeker. Ook hier kan niet worden ingezien waarom dit geldbedrag niet kon worden gebruikt om verzoekers gezin naar Kismayo te laten verhuizen, een dorp dat onder overheidscontrole stond. Wat betreft de checkpoint van Al-Shabaab, wijst de Raad erop dat verzoeker er na de start van zijn problemen in slaagde, tezamen met zijn moeder en broer, naar Kismayo te gaan, door een smoes te vertellen aan de checkpoint (zie NPO 2, p. 10). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom dergelijke smoes niet mogelijk was om het checkpoint te passeren, op een ogenblik dat verzoeker nog geen problemen had met Al-Shabaab en dus nog niet op hun radar was verschenen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk waarom het niet mogelijk was om reeds eerder te verhuizen naar Kismayo, waar hij familie had en zijn vader werkte, gelet ook op de verklaring dat het algemeen geweten was dat Al-Shabaab in zijn dorp op eender welk ogenblik geld of zonen kon opeisen (zie NPO 2, p. 5). Deze context van zijn geboortedorp in acht genomen, dient de Raad te onderstrepen dat het eens zo opmerkelijk is dat noch verzoeker noch zijn vader elkaar meteen op de hoogte brachten van de contacten met Al-Shabaab. Beiden dienden immers de ernst van de situatie in te zien, gelet op het feit dat Al-Shabaab eerder wanneer geld of zonen kon opeisen. Dat verzoeker dacht dat hij omwille van zijn jonge leeftijd het recht had om te weigeren kan niet overtuigen. De Raad brengt nogmaals de landeninformatie in herinnering, waaruit blijkt dat Al-Shabaab zich reeds richt op jonge kinderen. Bovendien was verzoeker, op het moment dat hij werd benaderd door Al-Shabaab, ook niet meer zo jong en was hij minstens ouder dan 12 jaar, rekening houdend met de leeftijdsbepaling nog ouder. Hoewel de Raad verder begrip kan opbrengen voor de wens van verzoekers vader om geen geld te geven aan Al-Shabaab, omdat de wapens kunnen worden gebruikt om mensen te vermoorden, acht de Raad het toch opmerkelijk dat zijn vader dit zelfs niet eenmalig zou overwegen, teneinde tijd te rekken om zijn zoon – van wie vaststond dat zijn leven in gevaar was – te kunnen redden.

4.1.10. Door louter zijn vluchtrelaas te herhalen, brengt verzoeker geen dienstige argumenten in tegen volgende pertinente beoordeling van de commissaris-generaal, die door de Raad wordt bijgetreden: *"Samen met uw moeder en broer konden jullie naar overheidsgebied vluchten door een smoesje te vertellen aan het checkpoint van Al-Shabaab (CGVS 2, p.10). Uw vader werd vervolgens opnieuw door hen opgebeld, waardoor u wist dat jullie verdwijning was opgemerkt en Al-Shabaab naar u op zoek was (CGVS 2, p.11), een gebeurtenis die u nochtans niet hebt vermeld tijdens uw vrij relaas (CGVS 1, p.9). Voor zover u weet is uw oom in Jamaame nooit aangesproken door Al-Shabaab (CGVS 2, p.20) terwijl dat een voor de hand liggende eerste stap zou zijn om u terug te vinden. Vervolgens zou Al Shabaab twee gewapende mannen naar Kismayo gestuurd hebben die u ontvoerden naar Jilib (CGVS 1, p.9-10). Opnieuw lijkt het weinig plausibel dat zij ineens zo doortastend tewerk zouden gaan om u te pakken te krijgen, terwijl Al-Shabaab voordien nooit enige interesse voor u had. Het valt ook niet in te zien, noch heldert u op, welke redenen zij zouden hebben voor uw ontvoering. Ze stuurden uw vader een bericht dat hij wel zou zien wat er met u zou gebeuren (CGVS 2, p.14), opnieuw iets dat u pas laat toevoegt aan uw relaas (CGVS 1, p.10) en zeiden tegen u dat ze aan het wachten waren op toestemming om u te doden (CGVS 2, p.13). Er werden met andere woorden geen eisen gesteld aan u of uw familie, en er was dus ook geen reden om u te ontvoeren uit overheidsgebied en dagenlang gevangen te houden. Hoewel u nog altijd contact hebt met uw moeder (CGVS 1, p.8) kan u wederom niets vertellen over hoe uw familie reageerde op uw ontvoering (CGVS 2, p.13,14), wat getuigt van een opmerkelijke desinteresse in de beweerde problemen van uw familie".*

Waar verzoeker nog stelt dat hij de traumatische ervaringen van zijn ontvoering niet aan zijn familie wilde uitleggen om hen te beschermen, evenals dat communicatiekosten hoog zijn en zijn familie liever over de toekomst praat, merkt de Raad op dat dit niet kan verschonen dat verzoeker niets kan vertellen over hoe zijn familie reageerde op zijn ontvoering. Minstens kan worden verwacht dat verzoeker meer zou kunnen vertellen over wat zijn familie deed, wanneer zij ontdekten dat hij werd ontvoerd.

4.1.11. Wat betreft zijn ontsnapping, herhaalt verzoeker dat dit zeer geloofwaardig is. Hij herhaalt de omstandigheden van deze ontsnapping, doch hiermee brengt hij geen dienstige argumenten aan die afbreuk doen aan volgende beoordeling: *"In het licht van al het bovenstaande moet tenslotte nog worden opgemerkt dat uw uiteindelijke ontsnapping van Al-Shabaab ook bestaat uit tal van toevalligheden en onwaarschijnlijkheden. Een dronestrike in de omgeving, maar niet op de gevangenis zelf, zou ertoe geleid hebben dat alle strijders waren gevlucht uit de omgeving (CGVS 2, p.15), nochtans de de facto hoofdstad van Al-Shabaab (zie blauwe map). U weet niet hoe het komt dat de andere gevangenen konden ontsnappen zodat ze de deur voor jullie konden openen (CGVS 2, p.14,15), wist dan te vluchten van de gevangenis*

zonder opgemerkt te worden, kon u terecht bij de tante van een medegevangene, belde daar naar uw vader die zijn gsm ondertussen weer had aangezet en die onmiddellijk een betaling van 50 euro kon regelen, en zou vervolgens met een vermomming via een sluiproute zijn weggekomen (CGVS 1, p.10; CGVS 2, p.14-16)”.

4.1.12. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de ongeloofwaardigheid van de persoonlijke problemen van verzoeker met Al-Shabaab tevens impliceren dat geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van verzoekers vader en broer door Al-Shabaab, aangezien deze ontvoering zijn grondslag vindt in de problemen van verzoeker zelf. Verzoeker kan hierbij ook niet afdoende uitleggen waarom hij slechts voor het eerst bij zijn tweede persoonlijk onderhoud melding maakt van een telefoontje door Al-Shabaab naar zijn moeder, waarin de vrijlating werd gekoppeld aan verzoekers overgave. Verzoeker stelt dat hij bij de DVZ alleen hun laatst gekende adres heeft opgegeven, doch hiermee verduidelijkt hij niet waarom hij niet eerder tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding maakte van het telefoontje. Dat verzoeker zich niet meer in Somalië bevindt, kan ook niet verklaren waarom hij zo weinig informatie heeft over deze ontvoeringen, gelet op het contact dat hij nog onderhoudt met zijn moeder.

4.1.13. Wat betreft zijn clanaffiliatie, erkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat er geen systematische vervolging van leden van zijn clan in Somalië is. Uit de landeninformatie blijkt dat de Tunni tussen de meerderheids- en minderheidsgroepen vallen (zie EASO, “*Somalia Targeted profiles: Country of Origin Report*”, september 2021, p. 72). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de discriminatie die hij zou hebben of zal ondergaan omwille van het behoren tot deze clan, zo ernstig is dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit de landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier en waar de Raad vermag acht op te slaan, blijkt dat de delen van deze zogenaamde “*in between groups*” een zwakkere positie hebben, voornamelijk omwille van een ambigue reactie op hun herkomst/affiliatie of omwille van lokale omstandigheden, maar er blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van leden van deze clans, waarbij de door hen ondervonden discriminatie dermate ernstig is dat er steeds gesproken kan worden van een gegronde vrees voor vervolging. In de EUAA Country Guidance wordt aangegeven dat bij de beoordeling van de ondergane discriminatie rekening moet worden gehouden met de ernst en veelvuldigheid van deze discriminatie, evenals of deze daden zich aanbieden als een cumulatie van verschillende maatregelen. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer te worden blootgesteld aan vervolging dringt zich verder een individuele beoordeling op, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals geslacht, regio van herkomst in relatie tot de specifieke clangroep waartoe zij behoren en de lokale claudynamiek, de status van de verzoeker, enzovoort (zie EUAA, “*Somalia Country Guidance*”, augustus 2023, p. 34 en 115). Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijke onderhoud enkel melding van beledigingen – die ook deels samenhangen met het feit dat hij zijn moeder hielp met huishoudelijke taken, wat zijn mannelijke reputatie schaadde – en niet-nader gespecificeerde discriminatie (zie NPO 1, p. 16 en NPO 2, p. 20-21). Verzoeker slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat de discriminatie die de Tunni in zijn regio van herkomst ondervinden dermate ernstig is dat er gesproken kan worden over een gegronde vrees voor vervolging. Waar verzoeker nog stelt dat de Country Guidance van de EUAA stelt dat er geen informatie beschikbaar is over de behandeling van deze groepen in de referentieperiode, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de beoordelen of er risico's verbonden zijn aan dit lidmaatschap. De Raad herhaalt dat verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt van ernstige incidenten, die verder gingen dan beledigingen en het neerkijken op hen. Zonder dergelijke praktijken te vergoelijken, herhaalt de Raad dat dergelijke praktijken niet voldoende zwaarwichtig zijn, opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, louter vanwege het behoren tot deze clan. Indien verzoeker van oordeel was dat de situatie van de Tunni dermate problematisch was, kan worden verwacht dat hij minstens doorheen de procedure om internationale bescherming melding zou maken van voldoende zwaarwichtige feiten, *quod non in casu*.

4.1.14. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal telkens de meest negatieve interpretatie weerhoudt, vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing.

4.1.15. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. De Raad acht het motief in de bestreden beslissing, dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in andere Europese lidstaten, overbodig. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan

verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de humanitaire situatie in Somalië geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Somalië met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de regio Lower Juba, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie

“ Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op (...) of op (...), de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op (...) of op (...), het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op (...), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op (...), en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op (...) of op (...), in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict

tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba te worden beoordeeld.

Lower Juba wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Juba een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Juba is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Juba is de meest zuidelijk gelegen regio in Somalië en vormt samen met Gedo en Middle Juba de deelstaat Jubaland. Het deelt een internationale grens met Kenia in het westen. De belangrijkste actoren in de regio zijn de deelstaatregering van Jubaland, al-Shabaab en clanleiders en milities. De stad Kismayo in Lower Juba is de de facto zetel van de regering van Jubaland. Naast Kismayo vallen ook verschillende andere steden in de regio, zoals Afmadow en Doble, onder de controle van de staat Jubaland. Al-Shabaab controleert of beïnvloedt het grootste deel van het hinterland van Lower Juba.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Lower Juba geschat op 1.038.602 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 227 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (157). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige regionale, nationale en internationale strijdkrachten. ACLED registreert ook antiterreuroperaties tegen al-Shabaab door de verschillende Somalische en Jubalandse veiligheidsdiensten. In de categorie explosions/ remote violence telt ACLED 61 incidenten, waarbij al-Shabaab vooral IED-aanslagen pleegt, maar ook granaat- en morteraanvallen grotendeels gericht tegen de in de regio actieve veiligheidsdiensten. Bij sommige incidenten zijn burgers het slachtoffer. Verder noteert ACLED onder dit type van geweld ook luchtaanvallen door verschillende veiligheidsdiensten tegen AS-doelwitten. Bij incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) is al-Shabaab in 7 van de 9 incidenten de actor. Het gaat om ontvoeringen van clanouderen, de executie in het openbaar van twee mensen verdacht van spionage, het publiek bestraffen van een door een AS-sharia gerechtshof veroordeelde man met 100 zweepslagen en het beschieten van hulpverleners aan een voedselbedeling. ACLED noteert in totaal 625 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Juba door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder de categorie battles met 465 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten van de aanwezige veiligheidsdiensten en AS-strijders. In de verslagperiode klasseert ACLED 22 incidenten onder de noemer civilian targeting met 7 burgerdoden in de categorie explosions/remote violence en 6 burgerdoden in de categorie violence against civilians. Bijna alle intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid, droogte en overstromingen, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Juba in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Juba een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld"

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprijkt. Verzoeker beperkt zich tot het bijbrengen van dezelfde landeninformatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Somalië en informatie die in lijn ligt met de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker gaat verder niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier verder ook geen persoonlijke omstandigheden. Waar verzoeker nog stelt dat het meest logische zal zijn dat hij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, onderstreept de Raad dat verzoeker afkomstig is uit Lower Juba en dat de analyse van de veiligheidssituatie in deze regio werd gemaakt. Van een intern vestigingsalternatief in Mogadishu is geen sprake.

4.2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Lower Juba een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden.

In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat *"Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een

beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zie *supra* (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. 244.696).

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES